

lastovkami — kam? Kamorkoli! Dokler nismo bili v Rimu, smo brezciljni romarji, čeprav smo morda bili že daleč po svetu, tudi v Benetkah, v Florenciji, ponosni na vsakih tristo kilometrov, ki smo jih prevozili. Potniška nervoznost pa nas mine, ko smo se resno in osebno seznanili z Rimom. Uzadovoljeni in radi se vrnemo v domovino; ker smo spoznali, kako majčken je posameznik v razvoju človeštva, pomemben le, če se mu zna prilagoditi, zato smo odslej zadovoljni s skromno vlogo: biti — suplement svojim sobratom!

Vstajenje.

Kdor stiska v grlu neutéšen jok,
kdor ne poišče duše niti ene,
komúr bridkost vstajenje je in Bog,
zanj poti, ki navzdol gre, ni nobene.

Zanj dokončan pijanih dni je krog;
vzravna se sam, sam kvišku se požene,
pogleda v dalj, nastavi v cilje lok:
zdaj vem, usoda, kaj imaš za mene. —

Otroka vem, ki sanja solnce — slep;
otroka vem, ki sanja pesem — gluh;
otroka vem, ki je v trpljenju lep.

Tako, človeče, splahne ves napuh.
Ponesi trudno dušo v širno step,
visoko naj iz muk ti vzraste duh!

Vida Jerajeva.

